

Το μέλλον
μοιάζει
ανοιχτό
σαν σκηνή

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ
Γενικού
Ηγουμένου

28
Οκτωβρίου
2014

Αγαπητοί Μαριανοί, μαθητές του Μαρκελλίνου Champagnat,

Στο μήνυμα που σας έστειλα στις 6 Ιουνίου 2014, ανήγγειλα την τριετή προετοιμασία μας για τον εορτασμό της Επετείου των 200 ετών από την ίδρυση του Τάγματος των Μαριανών Αδελφών· καθένα από τα τρία έτη απεικονίζεται με μια γραφική αναπαράσταση, η οποία μας υπενθυμίζει όχι μόνο ένα ιστορικό γεγονός αλλά και μια θεμελιώδη διάσταση της ζωής μας.

2014|2015

Montagne

2015|2016

Fourvière

2016|2017

La Valla

Ας σας αρκεί
μια σκηνή
ως καταφύγιο
στις καταιγίδες,
και ο Θεός
είθε να έρθει
ανάμεσά μας,
βαδίζοντας
σαν
περιπλανώμενος
στους
δρόμους μας,
για να τραγουδήσει
μαζί μας
τους ψαλμούς
της ερήμου.

Giovanni Vannucci

Σκέφτηκα να συντάξω από μια επιστολή αφιερωμένη σε καθένα από τα τρία αυτά έτη, καθώς οδεύουμε προς το 2017. Η επιστολή που παίρνετε σήμερα στα χέρια σας περιέχει σκέψεις πάνω στο κεντρικό θέμα της Επετείου των 200 ετών: ένα *NEO ΞΕΚΙΝΗΜΑ*.

200 έτη Μαριανής ιστορίας

Στη διάρκεια των 200 ετών της ύπαρξής του, το Τάγμα των Μαριανών Αδελφών βίωσε τον τρόπο με τον οποίο οι διάφορες γενιές παρέδωσαν τη σκυτάλη ή μια στην άλλη, αφηγούμενες προφορικά, σχεδόν μυστικά και σιωπηλά, ιστορίες που περιείχαν την ουσία της ζωής και της αποστολής τους. Ξεκινώντας από το ταπεινό σπίτι του La Valla*, οι διηγήσεις αυτές διαδόθηκαν σε ολόκληρο τον κόσμο, σε χίλιες διαφορετικές γλώσσες και στα πιο ποικίλα περιβάλλοντα.

Στον Ιουδαϊσμό, υπάρχει ένα μυστικιστικό κίνημα που καλείται *Χασιδισμός*, του οποίου τα μέλη μεταδίδουν το ένα στο άλλο ιστορίες για τους ηγέτες τους, για αυτά που είδαν και έζησαν, ως προνομιακοί μάρτυρες. Σύμφωνα με τους Χασιδιστές, οι όροι που χρησιμοποιούν για να περιγράψουν αυτές τις εμπειρίες πηγαίνουν πέρα από τις λέξεις· μεταδίδουν στις επόμενες γενιές αυτά που συνέβησαν με τέτοιο ρεαλισμό, ώστε οι ίδιες οι λέξεις μετατρέπονται σε γεγονότα. Για παράδειγμα, αν η διήγηση αναφέρεται σε ένα θαύμα, τότε αυτό αποκτά μια νέα ισχύ· η δύναμη που είχε ενεργήσει τότε, μεταδίδεται εκ νέου μέσα από τα ζωντανά λόγια και συνεχίζει να δρα, ακόμα και μετά από πολλές γενιές.

Μέχρι σήμερα, κάθε Μαριανή γενιά έχει δώσει τον καλύτερο εαυτό της, για να διατηρήσει ζωντανή τη φλόγα του χαρίσματος του Μαρκελλίνου Champagnat... Τις ένθερμες αφηγήσεις τους και τη ζωή τους μιμήθηκαν άλλοι, οι οποίοι, με τη σειρά τους, τις μετέδωσαν στην επόμενη γενιά...

Σε έναν ραβίνο, του οποίου ο παππούς ήταν μαθητής του Baal Shem, του ιδρυτή του Χασιδισμού, ζητήθηκε να διηγηθεί μια ιστορία. Μια ιστορία – είτε – πρέπει να ειπωθεί με τρόπο που να διδάσκει από μόνη της. Εξηγούμαι: Ο παππούς μου ήταν κουτσός. Μια φορά, τον παρακάλεσαν να διηγηθεί μια ιστορία σχετική με το δάσκαλό του και εκείνος περιέγραψε πώς ο άγιος αυτός άνθρωπος, ο Baal Shem, συνήθιζε να χοροπηδάει και να χορεύει ενώ προσευχόταν. Ο παππούς μου σηκώθηκε και, παρασυρμένος από τα ίδια τα λόγια του, άρχισε να χοροπηδάει και να χορεύει όπως έκανε ο δάσκαλός του. Και, από εκείνη τη στιγμή, θεραπεύτηκε για πάντα από την αναπηρία του. Έτσι πρέπει να διηγούμαστε τις ιστορίες!

Μέχρι σήμερα, κάθε Μαριανή γενιά έχει δώσει τον καλύτερο εαυτό της, για να διατηρήσει ζωντανή τη φλόγα του χαρίσματος του Μαρκελλίνου Champagnat, που αποτελεί δωρεά για την Εκκλησία και για τον κόσμο. Αυτές οι γενιές μάς κληροδότησαν μια παρακαταθήκη αξιών, πνευματικότητας, τρόπου ζωής και παραδόσεων. Μας έμαθαν μια ιστορία, τη δική μας ιστορία, την αφήγηση των γεγονότων που βίωσαν και που φλόγισαν την καρδιά τους. Τις ένθερμες αφηγήσεις και τη ζωή τους μιμήθηκαν άλλοι, οι οποίοι, με τη σειρά τους, τις μετέδωσαν στην επόμενη γενιά...

Η αφήγηση των Χασιδιστών που ακολουθεί αποτελεί ένα καλό παράδειγμα:

Ο ραβίνος Rizhyn λέει: μια μέρα που ο άγιος άνθρωπος Baal Shem ήθελε να σώσει τη ζωή ενός άρρωστου παιδιού που αγαπούσε πολύ, διέταξε να του φτιάξουν μια λαμπάδα από κερί μέλισσας, την πήρε στο δάσος, την έβαλε πάνω σε ένα δένδρο και την άναψε· κατόπιν άρχισε να απαγγέλλει μια μεγάλη προσευχή. Η λαμπάδα έκαιγε όλη τη νύχτα. Την αυγή το παιδί είχε θεραπευτεί.

Όταν ο παππούς μου, ο Μέγας Maggid, μαθητής του Baal Shem, θέλησε να πραγματοποιήσει μια παρόμοια θεραπεία, είχε ξεχάσει την κρυφή σημασία των λέξεων, στις οποίες έπρεπε να συγκεντρωθεί. Έτσι, έκανε ό,τι είχε κάνει ο δάσκαλός του και επικαλέστηκε το όνομά του. Και οι προσπάθειές του στέφθηκαν με επιτυχία.

Όταν ο ραβίνος Moshe Leib, μαθητής ενός μαθητή του Μεγάλου Maggid, θέλησε να πραγματοποιήσει μια άλλη παρόμοια θεραπεία, είπε: «Εμείς δεν έχουμε τη δύναμη να κάνουμε μόνοι μας αυτό που έκαναν εκείνοι. Αλλά θα διηγηθώ την ιστορία και πώς εξελίχθηκαν τα γεγονότα και ο Θεός θα μας βοηθήσει». Και οι προσπάθειές του στέφθηκαν με επιτυχία.

Κι εμείς
θα μπορούσαμε
να μιλήσουμε για

**τρεις μεγάλες
γενιές,**

που η καθεμιά
αντιστοιχεί σε έναν
από τους τρεις αιώνες
της ιστορίας μας.

Καθώς σκέφτομαι την ιστορία που διηγήθηκε ο ραβίνος Rizhyn σχετικά με τρεις διαφορετικές γενιές Χασιδιστών, κάνω τον παραλληλισμό με το Τάγμα των Μαριανών Αδελφών· κι εμείς θα μπορούσαμε να μιλήσουμε για τρεις μεγάλες γενιές, που η καθεμιά αντιστοιχεί σε έναν από τους τρεις αιώνες της ιστορίας μας.

Τρεις γενιές σε αναζήτηση: το Τάγμα σαν μια σκηνή

Σήμερα, καθώς πλησιάζουμε στον εορτασμό της Επετείου των 200 ετών από την Ίδρυση του Τάγματος των Μαριανών Αδελφών, λέμε ότι έχουμε ζήσει εποχές ταραγμένες και, για ορισμένους, ίσως και εποχές ανατροπών. Πολλοί θα ήθελαν, μετά από τόσα χρόνια και με την πορεία που έχουμε διανύσει, να είναι τα πάντα πολύ πιο ξεκάθαρα και προφανή, αντί να νιώθουμε, ακόμα μια φορά, ότι αναζητούμε ψηλαφιστά τον τρόπο με τον οποίο θα συνεχίσουμε να πορευόμαστε.

Αναλογιζόμενος την ιστορία του Τάγματός μας, έχω την εντύπωση ότι, ακόμα κι αν γνωρίζουμε καλά ποιοι είναι οι αποδέκτες της αποστολής μας (τα παιδιά και οι νέοι), ο τρόπος με τον οποίο δρούμε καθώς και η δομή του ίδιου του Τάγματος έχουν μεταβληθεί ανάλογα με τις περιστάσεις. Το γεγονός αυτό προκάλεσε δυσφορία σε όσους επιθυμούσαν ασφάλεια και σταθερότητα, αλλά μας πρόσφερε επίσης την απαραίτητη ευελιξία για να συνεχίσουμε την αποστολή μας προσαρμοζόμενοι στις εκάστοτε ιστορικές συνθήκες.

Ο Σεβασμιότατος Tonino Bello, που οραματιζόταν μια διακονούσα Εκκλησία, μια εικόνα που έγινε πολύ δημοφιλής ανάμεσά μας τα τελευταία χρόνια, οραματιζόταν επίσης μια Εκκλησία ανοιχτή σαν μια σκηνή:

Ο τρόπος με τον οποίο δρούμε καθώς και η δομή του ίδιου του Τάγματος έχουν μεταβληθεί ανάλογα με τις περιστάσεις.

Άραγε η Εκκλησία πρέπει να μοιάζει με την πέτρα που παραμένει ακίνητη ή με τη σκηνή που μεταβάλλεται, τη σκηνή που ο οδοιπόρος διπλώνει, μόλις ο ήλιος ανατείλει, για να ξεκινήσει την πορεία του και να αντιμετωπίσει ένα νέο ταξίδι;... Η εικόνα της σκηνής μάς βοηθά να κατανοήσουμε ότι η Εκκλησία είναι ένας θεσμός που αναγγέλλει τον Ιησού Χριστό· δεν τοποθετείται στο κέντρο, δεν προτείνει μια "Εκκλησιο-κεντρική" διάσταση του χριστιανισμού αλλά την "Χριστο-κεντρική". Ο Ιησούς βρίσκεται στο κέντρο και η Εκκλησία δείχνει τον Ιησού. Η Εκκλησία προχωράει, η Εκκλησία πορεύεται μαζί με την ανθρωπότητα, η Εκκλησία δεν πρέπει να ριζώνει ούτε να δένεται στη γη για να σταθεροποιηθεί, όπως το κοχύλι πάνω στο βράχο. Η Εκκλησία πρέπει να κινείται και, αναμφίβολα, η εικόνα της σκηνής παραπέμπει περισσότερο σε αυτή τη διάσταση της Εκκλησίας που βρίσκεται διαρκώς σε πορεία...

Η πρώτη γενιά

Έχοντας στο μυαλό μας την εικόνα των τριών γενεών, ας ρίξουμε μια ματιά στην πρώτη, εκείνη των πρώτων εκατό ετών.

Για ένα μεγάλο μέρος αυτού του αιώνα, οι Αδελφοί προσπαθούσαν να βρουν την προσωπική τους ταυτότητα στους κόλπους της Εκκλησίας.

Ίσως να έχουμε την εντύπωση της ομοιομορφίας και της ηρεμίας αντικρίζοντας αυτή την περίοδο της ιστορίας μας, η αλήθεια όμως είναι ότι ήταν μια περίοδος αρκετά ταραγμένη. Για ένα μεγάλο μέρος αυτού του αιώνα, οι Αδελφοί προσπαθούσαν να βρουν την προσωπική τους ταυτότητα στους κόλπους της Εκκλησίας. Έτσι, βλέπουμε ότι μια ομάδα Αδελφών με μια αποστολή, που πήγαινε να εξελιχθεί σε μια Ένωση, κατέληξε να γίνει ένα Τάγμα· στην πραγματικότητα γνωρίζουμε ότι οι Μοναχοί που έδιναν τους απλούς όρκους της αγαμίας, της πτωχείας και της υπακοής, όπως οι Αδελφοί, δεν αναγνωρίζονταν από την Εκκλησία ως Μοναχοί παρά μόνο από τις αρχές του εικοστού αιώνα. Εξάλλου, σε ένα μεγάλο μέρος αυτής της πρώτης περιόδου, υπήρχαν αμφιβολίες σχετικά με τη θέση που κατείχαμε μέσα στη "Μαριανή Οικογένεια"*· Διστάζαμε, καθώς άλλοτε θεωρούσαμε τους εαυτούς μας ως μέλη της Μαριανής Οικογένειας με πλήρη δικαιώματα και άλλοτε ως Τάγμα με πλήρη αυτονομία.

Η δεύτερη γενιά

Αν οι όροι *ίδρυση* και *δόμηση* μπορούν να χρησιμεύσουν για να χαρακτηρίσουν τη γενιά του πρώτου αιώνα της ιστορίας μας, οι όροι *επέκταση*, *αναδιάρθρωση* και *επανίδρυση* είναι εκείνοι που χαρακτηρίζουν τη δεύτερη γενιά, αυτή του 20^{ου} αιώνα.

Αυτός ο αιώνας ξεκινά με το φαινόμενο της εκκοσμίκευσης. Ήδη από το 1903, η γαλλική κυβέρνηση επιβάλλει μια επιλογή στο Τάγμα: τη διάλυση ή την εξορία. Υπ' αυτές τις συνθήκες, οι Αδελφοί ξαναρχίζουν μια συζήτηση όμοια με εκείνη του προηγούμενου αιώνα: πρέπει να αποτελούμε ένα Μοναχικό Τάγμα αφιερωμένο στην εκπαίδευση ή μια Αποστολική Ένωση με περίγραμμα περισσότερο ή λιγότερο καθορισμένο;

Ως συνέπεια των νόμων της εκκοσμίκευσης στη Γαλλία, ο Γενικός Ηγούμενος του Τάγματος αποφάσισε να στείλει ένα μεγάλο αριθμό Αδελφών σε άλλες χώρες: αυτό οδήγησε σε μια τεράστια εξάπλωση του Τάγματος διεθνώς. Εφαρμόσαμε νέους τρόπους διοίκησης και αποκέντρωσης και βιώσαμε τις πρώτες απόπειρες προσαρμογής στην πραγματικότητα των νέων χωρών όπου το Τάγμα εγκαταστάθηκε.

Αλλά ο όρος *εκκοσμίκευση*, με την ευρεία του έννοια, θα μπορούσε να συνοψίσει από μόνος του όλη την ιστορία του 20^{ου} αιώνα, αφού, σχεδόν παντού, το Τάγμα βρίσκεται αντιμέτωπο με μια εκκοσμίκευση και μάλιστα με μια κοσμική στάση πολύμορφη και διαρκή. Το θεμελιώδες ερώτημα είναι πώς να προσαρμοστούμε σε έναν κόσμο που βρίσκεται σε ταχεία διαδικασία εκκοσμίκευσης χωρίς να χάσουμε την ουσία της πνευματικότητάς μας.

Αυτό το ερώτημα έγινε απόλυτα επιτακτικό κατά το δεύτερο μισό του 20^{ου} αιώνα, με τη Β' Σύνοδο του Βατικανού*. Η ταυτότητά μας στους κόλπους της Εκκλησίας τέθηκε πάλι υπό αμφισβήτηση και η κατάσταση επιδεινώθηκε λόγω του μεγάλου αριθμού των Αδελφών που εγκατέλειψαν το Τάγμα την εποχή εκείνη. Ο Αδελφός Basilio*, Γενικός Ηγούμενος, μας κάλεσε τότε σε μια *μεταστροφή του Τάγματος* (1971): μετά από εκείνον, και άλλοι Γενικοί Ηγούμενοι κάλεσαν τα Τάγματά τους σε *επανίδρυση* και *αναδιάρθρωση*. Το σίγουρο είναι ότι, σε μικρό χρονικό διάστημα, το Τάγμα γνώρισε βαθιές αλλαγές, ακολουθώντας με αφοσίωση την Εκκλησία που μας καλούσε να επιστρέψουμε στις πηγές της πίστης μας και να επικαιροποιήσουμε το χριστιανικό μήνυμα που αναγγέλλουμε.

Αυτά ήταν χρόνια αποδόμησης και ανασυγκρότησης, που εκφράστηκαν με τη ριζική ανακαίνιση του κτηρίου του Hermitage* εκείνη την περίοδο.

Επέκταση,
αναδιάρθρωση
και
επανίδρυση

Ο Αδελφός Basilio,
Γενικός Ηγούμενος,
μας κάλεσε τότε
σε μια
μεταστροφή
του Τάγματος
(1971):
μετά από εκείνον,
κι άλλοι
Γενικοί Ηγούμενοι
κάλεσαν
τα Τάγματά τους
σε επανίδρυση
και
αναδιάρθρωση.

Η τρίτη γενιά

Γιατί, λοιπόν,
μας εκπλήσσει
το γεγονός ότι
μας ζητούν
τώρα
να ξαναρχίσουμε
και πάλι;

Στις αρχές της τρίτης εκατονταετίας μιλάμε για την επιθυμία μας για ένα **νέο ξεκίνημα** για το Τάγμα. Αλλά, δεν το έχουμε βιώσει αυτό πολλές φορές στη διάρκεια των δύο προηγούμενων αιώνων, σε μια διαρκή σχεδόν αναζήτηση, προσπαθώντας να προσαρμοστούμε στις εκάστοτε ανάγκες; Γιατί, λοιπόν, μας εκπλήσσει το γεγονός ότι μας ζητούν τώρα να ξαναρχίσουμε και πάλι;

Το μέλλον μοιάζει ανοιχτό σαν σκηνή: αυτός είναι ο όμορφος τίτλος ενός βιβλίου του Ermes Ronchi. Δεν γνωρίζουμε ακριβώς το μονοπάτι όπου θα οδηγήσουμε τα βήματά μας, αλλά χαιρόμαστε γι' αυτό και πορευόμαστε με το θάρρος που μας χαρίζει το Άγιο Πνεύμα και ο Ιησούς Χριστός, στήνοντας και ξεστήνοντας τη *σκηνή* μας όσες φορές χρειαστεί. Με τον τρόπο της Παναγίας, θέλουμε να σταθούμε στο προσωρινό, στο συγκεκριμένο, και να συνεχίσουμε να βαδίζουμε μπροστά μαζί με άλλους, διακρίνοντας τις καταστάσεις στις οποίες το Άγιο Πνεύμα μάς καλεί.

Δεν μας αρέσει απλά και μόνο να οραματιζόμαστε την Εκκλησία σαν μια σκηνή, αλλά δεχόμαστε επίσης με χαρά να κατοικούμε σε αυτήν, με ό,τι αυτό συνεπάγεται σαν κατάσταση προσωρινή και εφήμερη, που απαιτεί συνεχή προσαρμογή και αντοχή σε δυσμενείς συνθήκες, αλλά επίσης οδηγεί στην αποδοχή των άλλων και στη σύναψη σχέσεων μαζί τους...

Οι περιστάσεις που βίωσε η Εκκλησία τα τελευταία 50 χρόνια μάς κάνουν να διαισθανόμαστε ότι και εμείς, ως Τάγμα, βρισκόμαστε σε μια περίοδο **νέου ξεκινήματος**, όμοιου με ό,τι βιώσαμε στο παρελθόν. Το γεγονός αυτό αναγνώρισε και η Γενική Συνδιάσκεψη το Σεπτέμβριο του 2013, προβάλλοντας ως σύνθημα τη φράση: "Ας κάνουμε να ανατείλει η αυγή: προφήτες και μυστηριακοί* για την εποχή μας". Βρισκόμαστε στην αυγή μιας νέας εποχής που απαιτεί δημιουργικότητα, φαντασία και καινοτομία. Το πρώτο μέρος του συνθήματος – Ας κάνουμε να ανατείλει η αυγή – υποδηλώνει μια ενεργή στάση δέσμευσης απέναντι στις μεγάλες προκλήσεις που οι τελευταίες Γενικές Συνάξεις καθόρισαν και που θα μπορούσαν να ομαδοποιηθούν γύρω από τις λέξεις **προφητεία** και **μυσταγωγία**. **Πρέπει να βοηθήσουμε να χαράξει η αυγή, με το να πιστέψουμε σε αυτήν**, όπως συνήθιζε να επαναλαμβάνει ο Αδελφός Basilio απαγγέλλοντας στίχους του Γάλλου ποιητή Rostand.

Δεν μας αρέσει απλά και μόνο να οραματιζόμαστε την Εκκλησία σαν μια σκηνή, αλλά δεχόμαστε επίσης με χαρά να κατοικούμε σε αυτήν.

«Φρουρέ, πόσο η νύχτα θα κρατήσει;
Πότε θα τελειώσει;»
«Έρχεται το ξημέρωμα»,
αποκρίνεται ο φρουρός,
«αλλά είναι νύχτα ακόμα.
Αν θέλετε να ξαναρωτήσετε,
ελάτε πάλι».

Ησαΐας 21, 11-12

Η αυγή πλησιάζει και ήδη διακρίνουμε κάποια σημάδια της καινούργιας μέρας. Κατά τη διάρκεια της Γενικής Συνδιάσκεψης το 2013, οι συμμετέχοντες προσπάθησαν να αναγνωρίσουν μερικά από αυτά τα σημάδια του μέλλοντος. Ένα από αυτά, το οποίο κατά τη γνώμη μου θα σηματοδέψει καίρια τη νέα εκατονταετία, είναι **η ανάδειξη των Μαριανών Λαϊκών**. Πρόκειται για μια μεγάλη δωρεά του Αγίου Πνεύματος την οποία, είμαι σίγουρος, θα δεχθούμε με αγάπη.

Δεν μπορούμε να κάνουμε αυτά που έκαναν οι πρόγονοί μας, και ίσως δεν πρέπει να τα κάνουμε, αλλά θα διηγηθούμε την ιστορία και πώς εξελίχθηκαν τα γεγονότα και ο Θεός θα μας βοηθήσει.

Από την άλλη πλευρά, πιστεύω ότι δύο άλλες πολύ σημαντικές τάσεις που αφορούν το μέλλον είναι **το κάλεσμα προς την περιφέρεια** και η προσεκτική φροντίδα για τη **μυστηριακή διάσταση** της ζωής μας.

Όπως έχω ήδη πει, θα αναπτύξω αυτά τα στοιχεία στις επιστολές που θα σας απευθύνω για την προετοιμασία της Επετείου των 200 ετών από την Ίδρυσή μας.

Για να επιστρέψω στην ιστορία του ραβίνου Rizhyn, που διηγήθηκα προηγουμένως, κι εμείς επίσης, όπως οι άνθρωποι της τρίτης γενιάς εκείνης της ιστορίας, λέμε ότι *δεν μπορούμε να κάνουμε αυτά που έκαναν οι πρόγονοί μας, και ίσως δεν πρέπει να τα κάνουμε, αλλά θα διηγηθούμε την ιστορία και πώς εξελίχθηκαν τα γεγονότα και ο Θεός θα μας βοηθήσει.*

Δεχθήκαμε με σεβασμό την παρακαταθήκη δύο αιώνων ιστορίας και νιώθουμε ότι καλούμαστε να την εμπλουτίσουμε με τη δική μας συμβολή, ως κληρονόμοι του πατέρα Champagnat τον 21^ο αιώνα, έχοντας εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού και στην Παναγία, *Εκείνη που πάντοτε έκανε τα πάντα ανάμεσά μας.*

Ελπίδα και αισιοδοξία: *Tantum aurora est* (μόλις χαράζει η αυγή μιας καινούργιας μέρας)

Πώς αντιλαμβάνεσαι τον εορτασμό της Επετείου των 200 ετών από την Ίδρυση του Τάγματος των Μαριανών Αδελφών; Πώς τοποθετείσαι απέναντι στις προκλήσεις που καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε; Ίσως να έχεις κουραστεί από τις πολλές αλλαγές που έχεις ήδη βιώσει· ή να έχεις αποθαρρυνθεί, γιατί τα πράγματα δεν πήγαν όπως τα είχαμε προβλέψει. Ίσως όμως να είσαι γεμάτος ενέργεια κι ενθουσιασμό ως πρωταγωνιστής σε μια εποχή που την θεωρείς εποχή χάριτος και ευλογίας.

Έχω την εντύπωση ότι, για διάφορους λόγους, μια κάποια υπαρξιακή απαισιοδοξία έχει αναπτυχθεί σε ορισμένους από εμάς· και αυτό σίγουρα δεν μας βοηθά καθόλου να ζήσουμε το παρόν με ηρεμία και εμπιστοσύνη.

Όλος ο κόσμος γνωρίζει τον αισιόδοξο και χαρούμενο χαρακτήρα του Πάπα Ιωάννη ΚΓ΄· πολλές φορές ευγνωμονούσε τον Κύριο γι' αυτό στο Ημερολόγιό του. Θέμα ιδιοσυγκρασίας, δήλωνε ο ίδιος, αλλά σίγουρα ήταν επίσης και θέμα εμπιστοσύνης στη Θεία Πρόνοια. Η σύγκληση εκ μέρους του της Β΄ Οικουμενικής Συνόδου του Βατικανού αποτέλεσε μια διακήρυξη πίστης στο μέλλον, η οποία γρήγορα κέρδισε μεγάλο μέρος των πιστών. Ωστόσο, πριν από 52 χρόνια, η κατάσταση της Εκκλησίας ή της κοινωνίας πρόσφερε άραγε περισσότερα στοιχεία ελπίδας από αυτά που έχουμε σήμερα; Πιθανόν κάποιος να μπορούσε τότε, όπως θα μπορούσε και σήμερα, να βρει αιτίες αποθάρρυνσης αλλά και ελπίδας: **τα πάντα εξαρτώνται από το πού στρέφεις το βλέμμα!**

Το κείμενο «Gaudet Mater Ecclesia» («Ευφραίνεται η Μητέρα Εκκλησία») είναι μια γνωστή ομιλία του Πάπα Ιωάννη ΚΓ΄, την οποία εκφώνησε κατά την επίσημη έναρξη των εργασιών της Β΄ Συνόδου του Βατικανού, στις 11 Οκτωβρίου 1962. Το κείμενο συνέταξε εξ ολοκλήρου ο ίδιος ο Πάπας. Πρόκειται, συνεπώς, για μια ομιλία που αντανάκλα την ψυχική κατάσταση του Πάπα Ιωάννη ΚΓ΄, τα κίνητρα που τον ώθησαν στη σύγκληση της Συνόδου και τους στόχους στους οποίους απέβλεπε. Ιδού ένα απόσπασμα το οποίο, σήμερα, μας φαίνεται απόλυτα επίκαιρο:

Πώς αντιλαμβάνεσαι τον εορτασμό της Επετείου των 200 ετών από την Ίδρυση του Τάγματος των Μαριανών Αδελφών; Πώς τοποθετείσαι απέναντι στις προκλήσεις που καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε;

Κατά την καθημερινή άσκηση της ποιμαντικής μας αποστολής, συμβαίνει συχνά να πληγώνεται η ψυχή μας από τις φωνές κάποιων ανθρώπων που, παρά τον ένθερμο ζήλο τους για τη θρησκεία, εκτιμούν τα γεγονότα χωρίς επαρκή αντικειμενικότητα και χωρίς συνετή κρίση. Στις σημερινές συνθήκες της ανθρώπινης κοινωνίας, δεν μπορούν να δουν παρά μόνο αποδόμηση και καταστροφή· λένε πως η εποχή μας, σε σύγκριση με τις προηγούμενες εποχές, δεν έκανε τίποτε άλλο από το να πηγαίνει προς το χειρότερο· φτάνουν στο σημείο να συμπεριφέρονται σαν να μην έχουν διδαχθεί τίποτα από την ιστορία, που είναι δάσκαλος ζωής, και σαν να κύλησαν όλα ομαλά σε σχέση με το δόγμα, την ηθική και τη ορθή ελευθερία της Εκκλησίας, κατά τις προηγούμενες Συνόδους.

Μας φαίνεται σωστό να μην συμφωνούμε με τέτοιους προφήτες δεινών, που αναγγέλλουν πάντα το χειρότερο, σαν να επίκειται το τέλος του κόσμου.

Στην παρούσα στιγμή της ιστορίας, που η ανθρωπότητα φαίνεται να εισέρχεται σε μια νέα τάξη πραγμάτων, **πρέπει κυρίως να βλέπουμε το Μυστηριακό Σχέδιο της Θείας Πρόνοιας, που πραγματοποιείται σταδιακά μέσα από τις πράξεις των ανθρώπων** – και συχνά πέρα από τις δικές τους προσδοκίες – και που με σοφία φροντίζει ώστε τα πάντα, ακόμα και οι ανθρώπινες αντιπαλότητες, να συμβάλλουν στο καλό της Εκκλησίας.

Θυμάμαι πολύ καλά ότι στις 2 Φεβρουαρίου 2013, κατά την Ακολουθία για την “Ημέρα της Αφιερωμένης Ζωής” στη Βασιλική του Αγίου Πέτρου, άκουσα και πάλι την προτροπή να μην ακούμε *προφήτες δεινών*, αλλά αυτή τη φορά ήταν από το στόμα του Πάπα Βενέδικτου ο οποίος, δέκα ημέρες αργότερα, παραιτήθηκε. Μας καλούσε, πράγματι, να αγνοήσουμε τις Κασσάνδρες που αναγγέλλουν το τέλος της Μοναχικής Ζωής. Είχα εντυπωσιαστεί από τα λόγια του, τα οποία μόνον αργότερα μπόρεσα να ερμηνεύσω ως αποχαιρετισμό.

Λίγο αργότερα εξελέγη ο Πάπας Φραγκίσκος, ο οποίος, όπως όλοι γνωρίζουμε, αποπνέει μια ανάσα φρέσκου αέρα μέσα στην Εκκλησία και, με μεγάλη απλότητα, μετέδωσε την ελπίδα σε χιλιάδες ανθρώπους, είτε είναι πιστοί είτε όχι.

Είμαι πεπεισμένος ότι έχουμε λόγους να ελπίζουμε. Αν και, μέσα στην ανυπομονησία μας, θα θέλαμε ήδη να απολαμβάνουμε το φως και τη ζεστασιά του μεσημεριού, δεχόμαστε με χαρά το γεγονός ότι μπορούμε να συμμετέχουμε προσωπικά σε αυτή την ιστορική στιγμή της γέννησης μιας καινούργιας μέρας. Έτσι το εξέφρασε και ο Πάπας Ιωάννης ΚΓ΄, με τρόπο ποιητικό, στην ομιλία του κατά την έναρξη των εργασιών της Β΄ Συνόδου του Βατικανού:

Η Σύνοδος αρχίζει, σαν την εφηβική ανάπτυξη μιας λαμπρής μέρας γεμάτης φως για την Εκκλησία. **Μόλις χαράζει η αυγή**, αλλά πόσο γλυκές είναι οι πρώτες ακτίνες του ήλιου που ανατέλλει και χαϊδεύουν την καρδιά μας! Ο αέρας εδώ είναι άγιος, τον διασχίζουν ρίγη χαράς.

Είμαι πεπεισμένος
ότι έχουμε λόγους
να ελπίζουμε.
Αν και, μέσα
στην ανυπομονησία μας,
θα θέλαμε ήδη
να απολαμβάνουμε
το φως και τη ζεστασιά
του μεσημεριού,
δεχόμαστε με χαρά
το γεγονός
ότι μπορούμε
να συμμετέχουμε
προσωπικά
σε αυτή την ιστορική στιγμή
της γέννησης
μιας καινούργιας μέρας.

Ο Σεβασμιότατος Loris Caronila επαναλαμβάνει αυτή τη φράση κάθε φορά που καλείται να μιλήσει για τον Πάπα Ιωάννη ΚΓ΄:

Μόλις χαράζει η αυγή: “Tantum aurora est!”,

είναι η λατινική έκφραση που χρησιμοποίησε ο Πάπας εκείνη τη στιγμή.

Tantum aurora est! Η ημέρα που περιμέναμε μόλις αρχίζει. Αναγγέλλει την άνοιξη της ελπίδας, το άλμα προόδου προς τις εκπληκτικές κατακτήσεις της αδελφосύνης και της αλληλεγγύης, χωρίς να παραβλέπουμε, βέβαια, τις απειλές από παγίδες, κινδύνους και αποτυχίες...

Ακολουθώντας τη συμβουλή του Πάπα Ιωάννη ΚΓ', τολμώ να προτείνω σε όλους εσάς: να κρίνετε το παρελθόν με σεβασμό, ακόμα και με ευγνωμοσύνη, το παρόν με υπομονή και αγάπη και το μέλλον με εμπιστοσύνη.

Ελπίδα δεν σημαίνει ότι είμαι σίγουρος πως κάτι θα επιτύχει, αλλά είμαι βέβαιος πως αυτό το πράγμα έχει νόημα, ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα.

Μπορεί τα αντικειμενικά δεδομένα του περιβάλλοντός μας να αφήνουν λίγο περιθώριο στην αισιοδοξία. Μας μένει, παρόλ' αυτά, η ελπίδα, αυτό το μικρό κορίτσι για το οποίο μιλούσε ο Γάλλος ποιητής Réguy. Έχοντας το χέρι μας μέσα στο δικό της, πορευόμαστε μαζί της γιατί "η ελπίδα, είναι βέβαιο, δεν είναι το ίδιο πράγμα με την αισιοδοξία. Ελπίδα δεν σημαίνει ότι είμαι σίγουρος πως κάτι θα επιτύχει, αλλά είμαι βέβαιος πως αυτό το πράγμα έχει νόημα, ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα" (Vaclav Havel, Τσέχος ποιητής, δοκιμιογράφος και φιλόσοφος). Με άλλα λόγια, δεν εργαζόμαστε για να πραγματοποιηθούν οι προσδοκίες μας, αλλά γιατί αισθανόμαστε ότι αυτό έχουμε να κάνουμε τώρα και αυτό μας γεμίζει ελπίδα, γιατί γνωρίζουμε ότι είμαστε στα χέρια του Θεού.

Όπως η Παναγία, που δέχθηκε ταπεινά μέσα της το Λόγο του Θεού, μπορούμε να γίνουμε άνθρωποι ελπίδας, ανοιχτοί στην πνοή του Αγίου Πνεύματος, που βρίσκεται κρυμμένο στα μύχια της ιστορίας μας. Μπορούμε να γίνουμε οι φύλακες της αυγής, όπως υποδείκνυε ο Πάπας Ιωάννης-Παύλος Β' στους νέους.

Παρθένε Μαρία, ταπεινή Θεοτόκε, που οδηγείσαι μόνο από την πνοή του Αγίου Πνεύματος.

Davide-Maria Montagna

Τα δύο τέκνα της ελπίδας

Ο Άγιος Αυγουστίνος έλεγε ότι η ελπίδα έχει δύο πολύτιμα τέκνα: την αγανάκτηση και το θάρρος. Αγανάκτηση όταν βλέπουμε πώς είναι τα πράγματα και θάρρος για να μην επιτρέψουμε να συνεχίσουν να είναι έτσι.

Αγανακτούμε όταν νιώθουμε αδύναμοι μπροστά στην αδικία, τη βία, την κατάχρηση εξουσίας, την περιθωριοποίηση χιλιάδων παιδιών και νέων που ζουν χωρίς μέλλον... Αλλά γνωρίζουμε καλά ότι η αγανάκτηση δεν αρκεί για να αλλάξουμε

Θάρρος σημαίνει
να βάζεις μπροστά
την καρδιά σου
και όχι
τους υπολογισμούς
του μυαλού σου
ή
τους προγονικούς
φόβους.

την πραγματικότητα που δεν μας αρέσει. Γι' αυτό ο Άγιος Αυγουστίνος μιλάει για το δεύτερο τέκνο της ελπίδας: το θάρρος. Θάρρος σημαίνει ψυχικό σθένος. Η πρώτη απόδειξη του θάρρους είναι συνεπώς να τολμάς να ακούς την καρδιά σου και να εξεγείρεσαι μπροστά στην αδυναμία. Θάρρος σημαίνει να βάζεις μπροστά την καρδιά σου και όχι τους υπολογισμούς του μυαλού σου ή τους προγονικούς φόβους.

Ο Μαρκελλίνος Champagnat αγανάκτησε μπροστά στην τραγική κατάσταση του νεαρού Montagne* και τόσων άλλων σαν κι εκείνον, αλλά ήξερε πώς να μετατρέψει αυτή την αγανάκτηση σε θάρρος, σχεδόν αμέσως. Πράγματι, έβαλε τη συμπόνια μπροστά από όλους τους φόβους του και από εσφαλμένες επιφυλάξεις και χάρη σ' αυτό εμείς, οι Μαριανόι, υπάρχουμε σήμερα μέσα στην Εκκλησία.

Ο Don Luigi Ciotti, Ιταλός ιερέας, κοινωνικά στρατευμένος, μαχητής ενάντια στη μαφία της Ιταλίας, απειλήθηκε δημοσίως πολλές φορές. Του αρέσει να επαναλαμβάνει:

“Πεθαίνουμε από υπερβολική σύνεση.
Πρέπει να έχουμε το θάρρος
να διακινδυνεύουμε!”

Είμαι σίγουρος ότι ο Ιδρυτής μας θα συμφωνούσε απόλυτα με αυτή τη θαρραλέα δήλωση.

Ελπίδα, αγανάκτηση, θάρρος. Πολύτιμες στάσεις ζωής για την εποχή που έχουμε το προνόμιο να διανύουμε. Τολμάς να τις κάνεις και δικές σου; Τολμάς να διακινδυνεύσεις, όπως ο Μαρκελλίνος Champagnat, για ένα νέο ξεκίνημα; Για ποια συγκεκριμένα πράγματα νιώθεις ότι καλείσαι να διακινδυνεύσεις;

Εύχομαι σε όλους μια καλή πορεία προετοιμασίας για την Επέτειο των 200 ετών. Ο Θεός να μας ευλογεί, ώστε τα τρία επόμενα χρόνια να είναι για όλους τους Μαριανούς περίοδος χάριτος και δημιουργικής αφοσίωσης στην πνοή του Αγίου Πνεύματος.

Αδελφικά

**Τολμάς
να
διακινδυνεύσεις**

όπως
ο Μαρκελλίνος
Champagnat
για ένα νέο ξεκίνημα;

**Για ποια
συγκεκριμένα
πράγματα**

νιώθεις
ότι καλείσαι
να διακινδυνεύσεις;

Σημειώσεις για την καλύτερη κατανόηση του κειμένου

Hermitage

Στα 1824, το Τάγμα του Μαρκελλίνου είχε αναπτυχθεί σε τέτοιο βαθμό ώστε κρίθηκε απαραίτητη η κατασκευή ενός κτηρίου, αρκετά ευρύχωρου, για να στεγάσει τους Αδελφούς που συνεχώς αυξάνονταν σε αριθμό. Ο Μαρκελλίνος αγόρασε ένα κτήμα, έκτασης 2,5 εκταρίων (25 στρεμμάτων), σε μία προστατευμένη περιοχή της κοιλάδας του ποταμού Gier. Κλεισμένη ανατολικά και δυτικά από απότομες πλαγιές, η έκταση είχε και ένα άλσος από βελανιδιές και αρδευόταν από το νερό του ποταμού.

Ο Μαρκελλίνος και οι νεαροί Αδελφοί δούλεψαν σκληρά σε όλη τη διάρκεια των έξι μηνών του καλοκαιριού και του φθινοπώρου του 1824. Όσο κράτησε η κατασκευή του πενταώροφου κτηρίου, ο Ιδρυτής αποτέλεσε παράδειγμα για τους Αδελφούς του. Ήταν ο πρώτος που ξεκινούσε τη δουλειά κάθε πρωί και ο τελευταίος που τελείωνε το βράδυ. Το νέο κτήριο ήταν έτοιμο να κατοικηθεί προς το τέλος του χειμώνα του 1825. Το Μάιο του ίδιου έτους οι Αδελφοί τού χωριού La Valla εγκαταστάθηκαν στη Notre-Dame de l'Hermitage. Ο Μαρκελλίνος είχε πλέον ένα Ηγουμενείο για το Τάγμα του.

Από τότε μέχρι σήμερα το Hermitage στεγάζει την τοπική Κοινότητα των Μαριανών Αδελφών και λειτουργεί ως κέντρο πνευματικής επιμόρφωσης και μελέτης, ως τόπος συνάντησης Μαριανών απ' όλο τον κόσμο αλλά κυρίως ως σύμβολο της ζωντανής παρουσίας του Ιδρυτή μας και της Πνευματικότητάς του. Το 2008, με απόφαση του τέως Γενικού Ηγουμένου Αδ. Sean Sammon και του Συμβουλίου του, ξεκίνησαν οι εργασίες ανακαίνισής του, οι οποίες ολοκληρώθηκαν το Μάρτιο του 2010.

Όταν αποφασίστηκε η ανακαίνισή του, κύρια φροντίδα του αρχιτέκτονα ήταν η διατήρηση του πνεύματος του Αγίου Μαρκελλίνου. Το χάρισμα του Ιδρυτή θα έπρεπε να είναι ορατό στους εσωτερικούς χώρους και σε όλη τη γύρω περιοχή. Η ανακαίνιση των κτηρίων όμως δεν αποσκοπούσε στη δημιουργία ενός μουσείου ούτε βέβαια ενός τόπου ποικίλων δραστηριοτήτων, αλλά μιας **οικογενειακής εστίας** όπου πηγαίνουμε για να αντλήσουμε πνευματική τροφή, ενθουσιασμό και δύναμη για την εκτέλεση της αποστολής μας.

Παραπομπή:

Αδ. Seán Sammon, *“Άγιος Μαρκελλίνος Champagnat – Βίος και Αποστολή – Μια καρδιά χωρίς σύνορα”* (Ρώμη, 1999), σελίδες 48-49.

Jean-Baptiste Montagne

Στις 28 Οκτωβρίου 1816, συνέβη ένα γεγονός, το οποίο αποτέλεσε για το Μαρκελλίνο Champagnat το θεϊκό σημείο που του φανέρωνε ότι θα έπρεπε να πραγματοποιήσει το όραμά του, να ιδρύσει ένα Τάγμα Αδελφών. Ο νεαρός ιερέας κλήθηκε στο σπίτι ενός ξυλουργού του συνουικισμού Les Palais, ακριβώς πάνω από το χωριό Bessat. Ένας νέος 17 ετών, ο Jean-Baptiste Montagne, βρισκόταν στο κρεβάτι ετοιμοθάνατος. Ο νέος αγνοούσε εντελώς τις αλήθειες της πίστης μας. Ο Μαρκελλίνος τον δίδαξε, άκουσε την εξομολόγησή του και τον ετοίμασε για το τελευταίο ταξίδι. Μετά έφυγε για να επισκεφθεί κάποιον άλλο άρρωστο στην περιοχή. Όταν επέστρεψε στο σπίτι των Montagne, ο Μαρκελλίνος έμαθε ότι ο Jean-Baptiste είχε πεθάνει.

Η συνάντηση του Μαρκελλίνου με αυτό τον έφηβο τον επηρέασε πολύ. Ο Jean-Baptiste δεν γνώριζε τον Ιησού και το γεγονός αυτό έπεισε το νεαρό ιερέα ότι ο Θεός τον καλούσε να ιδρύσει ένα Τάγμα Αδελφών, που θα είχε ως αποστολή τον επανευαγγελισμό των νέων, κυρίως των πιο παραμελημένων. Επιστρέφοντας κατόπιν στην ενορία τού La Valla, ο Μαρκελλίνος αποφάσισε να βάλει σε εφαρμογή το σχέδιό του.

Παραπομπές:

“Η ζωή”, 1^ο μέρος, Κεφάλαιο VI, σελίδες 61-62.

La Valla

Τον Ιούλιο του 1816, ο νέος ιερέας Μαρκελλίνος Champagnat διορίστηκε υπεφημέριος σε αυτή την ενορία. Το χωριό βρίσκεται 45 χιλιόμετρα νοτιοδυτικά της Λυών. Εκείνη την εποχή είχε 2.500 κατοίκους. Περίπου 500 από αυτούς ζούσαν μέσα στο χωριό, ενώ οι υπόλοιποι 2000 ήταν διασκορπισμένοι σε περισσότερους από 60 οικισμούς.

Το 1816, ο πατέρας Champagnat αρχικά νοίκιασε και στη συνέχεια αγόρασε ένα μικρό μισοκατεστραμμένο σπίτι στο χωριό. Στις 2 Ιανουαρίου 1817 εγκατέστησε εκεί τους δύο πρώτους Αδελφούς, που είχαν δεχθεί να ξεκινήσουν το Μαριανό τρόπο ζωής. Μια πρόσθετη κατασκευή στο σπίτι τελείωσε το 1822, για να μείνουν 8 ακόμα Αδελφοί, που ήταν στο δοκίμιο και οι οποίοι είχαν εμφανιστεί εντελώς απροσδόκητα. Ο πατέρας Champagnat έφυγε από το χωριό La Valla το 1824 και κατέβηκε στο Hermitage, για να βοηθήσει στην οικοδόμησή του.

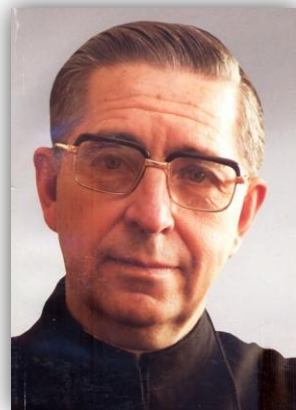
Η ονομασία "La Valla", που σημαίνει "η πεδιάδα", δεν ταιριάζει καθόλου σε αυτή την περιοχή γύρω από το όρος Pilat. Αντί να αποτελείται από εύφορες εκτάσεις, περιτριγυρισμένες από λόφους, βρίσκουμε πολύ λίγα επίπεδα εδάφη στην περιοχή. Υπάρχουν περισσότερο χαράδρες, βράχια, γκρεμοί και καταρράκτες. Την εποχή του νεαρού εφημερίου, ορισμένες περιοχές ήταν σχεδόν απρόσιτες λόγω της έλλειψης οδικού δικτύου. Ο Μαρκελλίνος Champagnat είχε να αντιμετωπίσει χωρίς αμφιβολία μια δύσκολη δοκιμασία σε αυτό το εχθρικό έδαφος.

Παραπομπή:

Αδ. Seán Sammon, "Άγιος Μαρκελλίνος Champagnat – Βίος και Αποστολή – Μια καρδιά χωρίς σύνορα" (Ρώμη, 1999), σελίδα 28.

Αδελφός Basilio Rueda (1924-1996)

Γεννημένος στο Μεξικό, έδωσε τους πρώτους μοναχικούς του όρκους σε ηλικία 20 ετών και ξεκίνησε την αποστολή του ως Μαριανός Αδελφός πρώτα στη Νότια Αμερική και κατόπιν στην Ισπανία. Το 1967 εκλέχθηκε Γενικός Ηγούμενος του Τάγματος, γεγονός που αποτέλεσε έκπληξη, καθώς δεν είχε προηγούμενη θητεία ούτε καν ως Έπαρχος. Οι αρετές όμως και τα προτερήματά του ήταν φανερά σε όλους: άνθρωπος εξαιρετικά καλλιεργημένος, με πνεύμα ανοιχτό, με βαθιά πίστη στο Θεό, αφιερωμένος στην αποστολή του, προσηνής, αισιόδοξος και έτοιμος να θυσιάσει τη ζωή του για το Χριστό. Μέχρι το 1985, οπότε η θητεία του έληξε, οδήγησε το Τάγμα στην ανανέωση και τον εκσυγχρονισμό, σε καιρούς δύσκολους, στο πλαίσιο μιας κοινωνίας που εξελισσόταν με ταχείς ρυθμούς. Ακολουθώντας τις αποφάσεις της Β' Συνόδου του Βατικανού, ανέλαβε προσωπικά την πνευματική καθοδήγηση των Μαριανών Αδελφών ταξιδεύοντας σε όλες τις Κοινότητες του κόσμου. Για την εποχή του υπήρξε προφητικός, πρωτοπόρος και πρότυπο αυτοθυσίας και αφοσίωσης στο Χριστό.

Β' Οικουμενική Σύνοδος του Βατικανού

Η Β' Οικουμενική Σύνοδος του Βατικανού ήταν μια εκκλησιαστική, θεολογική και οικουμενική Συνέλευση Επισκόπων, που πραγματοποιήθηκε το φθινόπωρο τεσσάρων ετών, από το 1962 έως το 1965. Ο Πάπας Ιωάννης ΚΓ' συγκάλεσε τη Σύνοδο στις 11 Οκτωβρίου 1962 και, με Επισκόπους από όλα τα μέρη του κόσμου, προσπάθησε να επαναπροσδιορίσει τη φύση, το πεδίο δράσης και την αποστολή της Εκκλησίας. Η Σύνοδος ολοκληρώθηκε στις 8 Δεκεμβρίου 1965.

Η Β' Σύνοδος του Βατικανού αποτέλεσε ένα θεμελιώδες βήμα προς μια σύγχρονη Εκκλησία. Η Σύνοδος εξέδωσε 16 διατάγματα, μερικά από τα οποία θεωρούνται ως η σπουδαιότερη έκφραση της Κοινωνικής Διδασκαλίας της Καθολικής Εκκλησίας σε όλη την ιστορία της. Οι αποφάσεις της Συνόδου, ειδικά εκείνες που αφορούν στη Θεία Λειτουργία, άλλαξαν τη ζωή των Καθολικών σε όλο τον κόσμο. Μετά τη Β' Σύνοδο του Βατικανού επιτράπηκε η χρήση της τοπικής καθομιλουμένης γλώσσας κατά την τέλεση της Θείας Λειτουργίας, ενώ η αυξημένη συμμετοχή των λαϊκών διέκρινε τη χριστιανική ζωή των Καθολικών. Οι ομάδες μελέτης της Βίβλου, οι συναντήσεις προετοιμασίας για την τέλεση του Μυστηρίου του Γάμου, οι οργανώσεις κοινωνικής αλληλεγγύης και το κίνημα της Χαρισματικής Ανανέωσης (Χαρισματικοί) είναι επίσης καρποί της Συνόδου. Τέλος, επέτρεψε την επίσημη έκδοση και μελέτη πολλών μετασυνοδικών κειμένων σχετικά με το κοινωνικό δόγμα της Εκκλησίας.

Ενώ τα βασικά δόγματα της Εκκλησίας δεν άλλαξαν με τη Σύνοδο, η επίδρασή της και τα κείμενά της επέφεραν πιο βαθιές αλλαγές στην Καθολική Εκκλησία από όλες εκείνες που είχαν γίνει κατά τη διάρκεια των πέντε προηγούμενων αιώνων. Από τη στιγμή που ο Πάπας Ιωάννης ΚΓ' ζήτησε «να ανοίξουν τα παράθυρα της Εκκλησίας», μεγάλες αλλαγές επήλθαν προοδευτικά.

Παραπομπή:

http://www.seattleu.edu/lemlib/web_archives/vaticanII/vaticanII.htm

Μαριανοί

Προς το τέλος του 1814, ο Jean-Claude Courveille μετακινήθηκε στο μεγάλο ιεροσπουδαστήριο του Saint-Irénée στη Λυών, ερχόμενος από κάποιο άλλο ιεροσπουδαστήριο. Εμπιστεύθηκε σε μια ομάδα μεγάλων ιεροσπουδαστών την ιδέα του να ιδρύσει ένα Μοναχικό Τάγμα αφιερωμένο στην Παναγία. Είχε την έμπνευση και την εσωτερική πεποίθηση ότι θα μπορούσε να υπάρξει ένα Τάγμα αφιερωμένο στην Παναγία, του οποίου τα μέλη θα ονομάζονταν Μαριανοί. Το αρχικό όνειρο της “Μαριανής Οικογένειας” περιλάμβανε μια Μοναχική Κοινότητα και έναν κλάδο Λαϊκών.

Μέσα στο νέο Τάγμα δεν είχε υπάρξει πρόβλεψη για Αδελφούς Εκπαιδευτικούς. Αυτή ήταν όμως η μεγαλύτερη επιθυμία του Μαρκελλίνου Champagnat. Έλεγε συχνά στους συντρόφους του: «*Μας χρειάζονται Αδελφοί! Μας χρειάζονται Αδελφοί, για να διδάξουν την κατήχηση, για να βοηθήσουν τους ιεραποστόλους και να κάνουν μάθημα στα παιδιά.*» Επειδή οι σύντροφοί του δεν είχαν προβλέψει την ένταξη Αδελφών στο νέο Τάγμα, άφησαν στο Μαρκελλίνο την ευθύνη να ιδρύσει τέτοιες Κοινότητες. Εκείνος δέχθηκε ευχαρίστως αυτό το καθήκον.

Σήμερα, ο όρος “Μαριανός” χρησιμοποιείται από ορισμένα θρησκευτικά κινήματα, διαφορετικά μεταξύ τους. Επίσημα υπάρχουν οι Μαριανοί Πατέρες και οι Μαριανοί Αδελφοί, οι Μαριανοί Αδελφοί των Σχολείων (“Μικροί Αδελφοί της Μαρίας”), οι Μαριανές Αδελφές και οι Αδελφές Ιεραπόστολοι του Ταγματος της Παναγίας. Επιπλέον, υπάρχουν οι ομάδες των Μαριανών Λαϊκών.

Η επίσημη έγκριση από την Εκκλησία για καθένα από τους κλάδους της Μαριανής Οικογένειας έγινε σε διαφορετικές περιόδους. Οι Μαριανοί Πατέρες και Αδελφοί εγκρίθηκαν το 1836 και εξασφάλισαν την κύρια ευθύνη των περιοχών της Δυτικής Ωκεανίας που είχαν πρόσφατα ανακαλυφθεί (Νότιος Ειρηνικός). Οι Μαριανοί Αδελφοί των Σχολείων (“Μικροί Αδελφοί της Μαρίας”) έλαβαν την επίσημη έγκρισή τους το 1863.

Κάθε μέλος αυτής της παγκόσμιας οικογένειας, Αδελφή, Αδελφός, Λαϊκός ή Ιερέας, προσπαθεί να ζήσει τη ζωή του σύμφωνα με το «πρότυπο της Παναγίας».

Παραπομπές:

<http://www.maristes.be/maristfamily/familyindex.htm>

Μυστηριακός (Ενορατικός)

Μυστηριακός είναι εκείνος που, χάρη στην προσευχή και την ενόραση του Θεού Μυστηρίου, θέλει να φθάσει «σε βαθιά κοινωνία» με το Θεό. Η κοινωνία με τον Θεό είναι συγχρόνως μια δωρεά του Θεού. Ξέρουμε ότι τον Θεό μπορούμε να τον γνωρίσουμε «δια της Αποκαλύψεως», η οποία έφθασε στο ύψιστο σημείο της μέσω του Ιησού Χριστού. Εντούτοις, μπορούμε να επιδιώξουμε αυτή τη γνώση του Θεού είτε με τρόπο επαγωγικό ή διανοητικό, όπως κάνουν οι Θεολόγοι, είτε μέσω μιας επίμονης προσέγγισης της αγαπητικής και λατρευτικής ενόρασης του Θεού και του Μυστηρίου Του. Αυτή είναι η ενορατική γνώση.

Μια τέτοια γνώση (σε αντίθεση με τη επαγωγική γνώση της Θεολογίας) είναι περισσότερο μια διαισθητική γνώση του Θεού, ο οποίος θέλει να είναι σε κοινωνία με τους ανθρώπους και τους καλεί να είναι σε κοινωνία μαζί Του. Συνεπώς, στόχος της χριστιανικής ενόρασης είναι η κοινωνία με τον Θεό και αυτή η κοινωνία εκπληρώνεται με την ανθρώπινη τελειότητα, στην οποία είμαστε όλοι καλεσμένοι από τον ίδιο το Θεό: «*Να γίνετε, λοιπόν, κι εσείς τέλειοι, όπως τέλειος είναι ο Πατέρας σας ο ουράνιος.*» (κατά Ματθαίον 5, 48)

Η ανθρώπινη τελειότητα επιτυγχάνεται με τη φιλανθρωπία και με κάθε είδους καλά έργα (Προς Γαλάτας 5, 22)· το πιο μεγάλο είναι η κοινωνία και η προσωπική προσέγγιση με το Θεό. Με αυτή την έννοια, ο Χριστός είναι το κατ'εξοχήν μυστηριακό πρόσωπο χάρη στην πλήρη και διαρκή κοινωνία Του με τον Θεό.

Η ενορατική γνώση του Θεού είναι δωρεά του Αγίου Πνεύματος και καμιά ανθρώπινη προσπάθεια δεν μπορεί να την κατακτήσει. Ωστόσο, αυτή η δωρεά μπορεί να επηρεάσει την ανθρώπινη ψυχή μονάχα αν κάποιος είναι με τη θέλησή του έτοιμος να την δεχθεί και ανεπιφύλακτα πρόθυμος να απαντήσει με αγάπη στην πρωτοβουλία του Θεού. Καλλιεργείται μόνο μέσα από τη μακρόχρονη εμπειρία της μοναχικής εξάσκησης στη σταθερή πίστη και στη γενναιόδωρη αγάπη.

Παραπομπές:

S. De Fiores και S. Goffi, “*Nuovo Dizionario di Spiritualità*” (Μιλάνο, 1985), σελ. 985-988.
Ermanno Ancilli, “*La Mistica*” (Ρώμη, 1984), σελ. 39.